

tema pärast. Matsi pärast polnud tal muret, sest suut poisid vidi ka mõistma ja õppima üksi igast hädast ja õnnetusest lahti peasma ning wana määra tundis ta ju selle poolt, et see saugemalle ei jooksnud, kui jolad landswad, ja sõhårduse liire sõiduga ning raske koormaga nad teda palju üle Wene turu saugemalle küll ei wõinud landa, seal lootis isa Matsi jälle kätte saawat, ja nii ka lood oleksiwad olnud, kui määra mitte ju wõremalt, Kadrintali ja Wene turu wabel, aru kätte poleks saanud, et sõhårdune liire hiilijõit temale wanale loomale mitte ühna tululif pole, nimelt sellepärast mitte, et ta wäga kopsu peale läib ja hinget rindu kinni matab. Mats oli ka weel roostujeks ohjade otjas ning liikus sellega looma pea hirmus wasta rindu, nii et Holostowi sauna kabal wägise tabtis rinnad kinni mätta, mis siis muud kui parem waja liire sõit jätta ja pisut hingata. Seda ka määra mõistlikult tegi. Mats pööras nüüd hobuse koguni uulitja ääre, jättis ta seisma, kääs mõne lörra ümber hobuse ja koorma, waadates, kas sõit ifka weel alles ja terve. Ei puudunud ka midagi ning nõnda ootas ta siis lunnit teised järele tuliwad. Ta ei aimanud hingestki, kui wäga tema liire sõit wana aunsat Puuratši pahandonud, alles teised rääkiswad talle, luda orgimees teda kopejalat ratta taga ajanud, aga mitte kätte saanud, aga kõigil jäi teadmata, mill lombel Puurats oma ära lendanud lindu weel tabris püüda.

Linnas toimetati sõit nii ruttu ära, kui lood lubaswad, sest mehed ei tabanud mitte õõsjesõit linna jääda, waid kope selljalomal päewal jälle wälja sõita ja siis lusagil sõitius, kas Lõndil wõi Trul õõmojale jääda. Matsi isa oli asjatallituses niisama osaw kui ta Matsi wasta wali oli ning nõnda oli ta kõigi mõisa toimetustega õige waratselt walmis, müüs siis weel turul oma milja koorma ära, ostjaid oli mitu tükkit taga Matsi ümber kogunud ja nõnda sai isa kaunis hõlpsal wiisil hea hinna. Nüüd osteti weel Matsile kollased wene saapad, pooltoopi tõfatiit ka kope määrdels — pudel oli selleks lodunt laasa wõetud — ning et isa lörra heas tujus oli ja raha lott ka pakitses, siis osteti Matsile

ka weel suur tore kisse nahka karune müts. Nii wõis Mats selle linnofõituga õige rahul olla. Isa läks siis Wene tura ääre sõitši pisut oma asju tallitama, nii ühna luima suuga ei tabanud ta ka mitte linnast ära sõita, ehk küll muudu täieste laine mees ja wennaõstetoguduse liige oli. Mats wõeti ka ligi sõitši tupp ja seati atna lähedalle pingile istuma, kust hõlpsaste hobuseid õue silmata wõis. Isa ulatas talle ka weel mõne kringli saia kätte ja käästis uued saapad jalga tõmmata, et lörra tee peal pisut määrdaks saaksiwad, siis wõtta ennemaste määrdede sõõse. So, ja nüüd jätame siis Matsi ja tema isa paari teise lülamebega sõitši; Mats tõmbab kollaseid saapaid jalga ja katsub uut karust mütsi pähã, teistel wanematel meestel on leti ääres juttu puhuda, meie aga wõtame jutu jalad õtale ja sibame Liwa sõitši ette ootama, lunnit nad järele tulwad, sest Liwa sõitšis on kõikide sillameeste kogumise pool, kes üle pea täna wälja sõidawad.

Sõitši esine on Liwal täna rahwast täis nagu peetasõit siin laata. Wiru ja Harju ja Järwa mehed näiwad täna sõit wennaõstet kollu leppinud olema, ka mõnda Alutaõuse meest ja Tartlast wõib teiste hulgast keele poollest ära tunda. Sõitšit tuas on ka niipalju rahwast, et enam hästi sõõse ei pease, nimelt on atna äärsed puupüsti rahwast täis, sõit wahiwad õue, pajatawad ja naerawad.

„Orgimees otšib omale talumeeste kääst püstitõstret,“ tähendab üks, teised naerawad „hah, hah, hah.“

„Kes tal püstitõstret waja, ta kope, kes kellelgi see kõige pehmem walufoda em!“ wastab teine ja jälle tõuseb uus naer.

„Ei, naabrid! Orgimehel on nõuu räästewaks hakata ja õpib nüüd seda kinnu wormi tundma. Sellel mehel wõtab ta siis püstitõstret, kellel kõige parem worm on.“

„Õige rahu, mehed, mina tean, mis orgimehel waja: Lemol kadunud kodu püstitõstret naeste jalga ära, nüüd otšib, kas ei saa kellelgi küla mehe jalast, kellel kaks paari juhtub olema, õhte omale.“

Suna lülamehed nõnda rääkiswad ja hirmitasiwad, õit